

Evangelh

(Sant Matth., cap. IV, vv. 1-11.)

JESÚS fou portat per l'Esperit al desert a ésser temptat del diable. I havent dejunat quaranta dies i quaranta nits, després tingué fam. I acostant-se el temptador, li diu: «Si ets fill de Déu, digues a aquestes pedres que es tornin pa.—Ell li fa de resposta: «Es escrit: no de pa solament viurà l'home, sinó de tota paraula eixida de la boca de Déu.» Llavors se l'emporta el diable a la ciutat santa, el posa dalt el pinacle del temple, i li diu: «Si ets Fill de Déu, tirat daltabaix, que escrit està que als seus àngels ha fet comanda de tu, i ells et sostindran amb les mans, perquè el teu peu no ensopegui amb les pedres.» Jesús li diu: «També és escrit: No temptaràs el Senyor ton Déu». Encara el diable se l'emporta a una muntanya molt alta, li mostra tots els reialmes del món i la glòria llur, i li diu: «Tot aixó et daré si postrant-te m' adores.» — Ves-te'n, Satanàs, li diu llavors Jesús,—que és escrit: El Senyor ton Déu adoraràs i a Ell sol serviràs.» Llavors el diable el deixà, i heu 's aquí que àngels vingueren i el serviren.

La muntanya de la Quarantena.—Quant Jesús hagué sigut batejat, i abans de començar la seva vida de predicació, va retirar-se al desert i va dejunar per espai de quaranta dies, vivint entre les feres.

El lloc on Jesús, segons la tradició va dejunar i va ésser temptat per el maligne esperit, és una muntanya situada a ponent de Jericó, a uns dotze kilòmetres del riu Jordà. Aquesta muntanya és deserta, sense gaire bé cap planta, ni vegetació, és sovint visitada per les feres, pròpies de les muntanyes de Palestina i que tenen llurs amagatalls en els bardissers de les vores del Jordà; una espècie de lleó, el lleopard i sobre tot el xacal, fa sentir a les nits els seus udols característics, semblants als udols del llop. En els primers segles de la Església hi vivia tot un poble d'ermitans, qui per tal de honorar la memòria del Diví Redemptor, imitaven les mortificacions i dejunis d'Aquell qui en aquell mateix lloc les va practicar amb tant de rigor. De llavors ençà aquella muntanya en record del dejuni de Jesús s'anomena *Muntanya de la Quarantena*.

Ni un sol bon catòlic a l'hora de la mort s'és penedit d'haver-ho estat en vida.

Admirem el misteri d'un Déu temptat per nosaltres, però tinguem confiança, puix Jesús va voler ésser temptat perquè nosaltres no caiguéssim en la temptació.

Patró de la setmana: Sant Casimir, príncep de Polònia.

L'exemple més culminant d'aquest sant és que menyspreà els béns terrenals i cercà els béns celestials.

El nostre Sant era un segon fill de Casimir III rei de Polònia, i tenia sis germans i sis germanes; elles es casaren amb gent noble, i ells arribaren a portar corona o a obtenir grans dignitats. I el mateix Casimir, arribà a ésser elegit rei d'Hongria, però menyspreà sempre els honors, els plaers i els béns terrenals, i per obra d'una mortificació continuada, guardà intacta la virginitat. Des de petit dominà els seus membres amb un cilici, i dormia a terra, sovint davant la porta d'un temple.

Des de petit s'acostumà a passar hores

enteres davant el Sant Tabernacle per fer companyia a Nostre Senyor, el Rei de reis. Quan els que el voltaven li deien que s'havia de divertir, ell contestava que precisament per aixó se n'anava a l'Església; puix aprop del Diví Mestre hi trobava divertiments millors que els que li proporcionaven les passejades, el joc o la cacera.

Fou molt devot de la Verge Maria, en honor de la qual composà un himne que recitava després en forma d'oració.

Morí a l'edat de 25 anys després d'haver anunciat el seu traspàs, entregant la seva ànima a Déu, rodejat de sacerdots i de religiosos.